# ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

26. října 2006 *

Ve věci C-68/05 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora, podaný dne 11. února 2005,

**Koninklijke Coöperatie Cosun UA,** se sídlem v Breda (Nizozemsko), zastoupené M. Slotboomem a N. J. Helderem, advocaten,

účastník řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatel),

přičemž další účastník řízení je:

**Komise Evropských společenství,** zastoupená X. Lewisem, jako zmocněncem, ve spolupráci s F. Tuytschaeverem, advocaat, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalovaná v prvním stupni,

* Jednací jazyk: nizozemština.

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení P. Jann, předseda senátu, J. N. Cunha Rodrigues a M. Ilešič (zpravodaj),

generální advokátka: C. Stix-Hackl,
vedoucí soudní kanceláře: M. M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 23. března 2006,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 16. května 2006,

vydává tento

## Rozsudek

1 Svým kasačním opravným prostředkem se Koninklijke Coöperatie Cosun UA (dále jen „Cosun") domáhá, aby byl zrušen rozsudek Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 7. prosince 2004, Koninklijke Coöperatie Cosun v. Komise (T-240/02, Sb. rozh. s. II-4237, dále jen „napadený rozsudek"), kterým Soud zamítl jeho žalobu na neplatnost rozhodnutí REM 19/01 – rovněž označeného číslem K (2002) 1580 konečné – Komise Evropských společenství ze dne 2. května 2002 (dále jen „sporné rozhodnutí").

## Právní rámec

*Společná organizace trhů v odvětví cukru*

2 Nařízení Rady (EHS) č. 1785/81 ze dne 30. června 1981 o společné organizaci trhů v odvětví cukru (Úř. věst. L 177, s. 4), ve znění nařízení Rady (EHS) č. 305/91 ze dne 4. února 1991 (Úř. věst. L 37, s. 1, dále jen „základní nařízení"), směřuje v rámci společné organizace trhů v odvětí cukru (dále jen „SOT v odvětví cukru") k zachování nezbytných záruk, pokud jde o zaměstnanost a životní úroveň výrobců základních výrobků, jako jsou výrobci cukru v Evropském společenství, a k zabezpečení zásobování všech spotřebitelů cukrem za přiměřené ceny tím, že stabilizuje trh s cukrem.

3 Za tímto účelem upravuje výrobu, dovoz a vývoz cukru. Stanoví zejména režim výrobních kvót, který představuje, podle jeho patnáctého bodu odůvodnění, prostředek zajišťující výrobcům ceny platné ve Společenství a odbyt jejich produkce.

4 V rámci tohoto režimu kvót článek 24 základního nařízení stanoví pro každý hospodářský rok (tedy od 1. července jednoho roku do 30. června následujícího roku) základní množství „cukru A" a „cukru B", jež připadá každému členskému státu, aby je rozdělil mezi výrobce cukru usazené na jeho území. Výrobním podnikům cukru je tak přidělována kvóta A a kvóta B pro každý hospodářský rok. Veškeré množství cukru vyrobeného nad rámec kvót A a B je označeno jako „cukr C".

5 Cukr C nepodléhá ani režimu cenové podpory, ani režimu vývozních náhrad. Mimoto cukr C nemůže být prodáván na vnitřním trhu, a musí být tedy vyvážen mimo Společenství k prodeji na světovém trhu. Článek 26 základního nařízení v tomto ohledu stanoví následující:

„1. [...] cukr C, který se nepřevádí na základě článku 27 [...] nesmí být prodáván na vnitřním trhu Společenství a musí být vyvezen v nezměněném stavu před 1. lednem následujícím po dotčeném hospodářském roce.

[...]

3. Prováděcí pravidla k tomuto článku budou stanovena postupem podle článku 41.

Tato prováděcí pravidla stanoví zejména vybírání částky [poplatku] za cukr C [...] upravený v odstavci 1, jehož vývoz v nezměněném stavu ve stanovené lhůtě nebyl k určenému datu prokázán."

6 Nařízení Komise (EHS) č. 2670/81 ze dne 14. září 1981, kterým se stanoví prováděcí pravidla pro výrobu cukru nad rámec kvóty (Úř. věst. L 262, s. 14; Zvl. vyd. 03/05, s. 85), ve znění nařízení Komise (EHS) č. 3559/91 ze dne 6. prosince 1991 (Úř. věst. L 336, s. 26; Zvl. vyd. 03/12, s. 131, dále jen „nařízení č. 2670/81"), přijaté na základě čl. 26 odst. 3 základního nařízení, upřesňuje podmínky, za kterých se vývoz cukru C považuje za uskutečněný.

7 Článek 1 odst. 1 nařízení č. 2670/81 stanoví:

„Vývoz uvedený v čl. 26 odst. 1 nařízení (EHS) č. 1785/81 se považuje za uskutečněný, jestliže:

a) cukr C [...] je vyvážen z členského státu, na jehož území byl vyroben;

b) členský stát uvedený v písmenu a) přijal vývozní prohlášení před 1. lednem, který následuje po konci hospodářského roku, v němž byl cukr C [...] vyroben;

c) cukr C [...] opustil celní území Společenství nejpozději ve lhůtě 60 dnů po 1. lednu uvedeném v písmenu b);

d) výrobek byl z členského státu uvedeného v písmenu a) vyvezen bez náhrady nebo dávky.

Kromě případu vyšší moci, pokud nejsou splněny všechny podmínky uvedené v prvním pododstavci, dotyčné množství cukru C [...] se považuje za prodané na vnitřním trhu.

V případě vyšší moci přijme příslušný orgán členského státu, na jehož území byl cukr C [...] vyroben, opatření nezbytná vzhledem k okolnostem, kterých se dovolává dotyčná strana."

8 Podle třetího bodu odůvodnění nařízení č. 2670/81 „při stanovení výše poplatku účtovaného v případě prodeje na vnitřním trhu je nezbytné, aby se na cukr C [...], které nebyly vyvezeny, vztahovaly podobné podmínky jako na cukr [...] dovezené ze třetích zemí", a „že za tímto účelem by se při stanovení výše poplatku měl na jedné straně brát ohled na dovozní dávku na cukr [...] v maximální výši použitelné během období, které zahrnuje hospodářský rok, během něhož byly dotyčný cukr [...] vyrobeny, a šest měsíců po uvedeném hospodářském roce, a na straně druhé, na paušální částku stanovenou na základě nákladů na odbyt cukru dovezeného ze třetích zemí".

9 Článek 3 nařízení č. 2670/81 stanoví:

„1. Na množství, která byla ve smyslu čl. 1 odst. 1 prodána na vnitřním trhu, vyměří dotyčné členské státy poplatek rovnající se součtu:

a) u cukru C na 100 kilogramů:

— nejvyšší dovozní dávky na 100 kilogramů bílého, případně surového cukru, která je použitelná během období, jež zahrnuje hospodářský rok, v němž byl dotyčný cukr vyroben, a šest měsíců po uvedeném hospodářském roce,

a

— 1 [eura];

[...]

4. V případě množství cukru C [...], který byl před vývozem nenávratně zničen nebo poškozen za okolností, které příslušný orgán dotyčného členského státu uzná jako případ vyšší moci, se příslušná částka k úhradě uvedená v odstavci 1 neuloží."

*Celní právní úprava*

10 Článek 13 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 1430/79 ze dne 2. července 1979 o vrácení nebo prominutí dovozního cla nebo vývozního cla (Úř. věst. L 175, s. 1), ve znění nařízení Rady (EHS) č. 3069/86 ze dne 7. října 1986 (Úř. věst. L 286, s. 1, dále jen „nařízení č. 1430/79"), stanoví:

„Dovozní clo lze vrátit nebo prominout ve zvláštních případech [...], které vyplývají z okolností, jež nelze přičítat ani podvodnému jednání, ani hrubé nedbalosti zúčastněné osoby.

Případy, kdy lze použít ustanovení prvního pododstavce a příslušná procesní pravidla, se vymezí postupem stanoveným [pro přijetí prováděcích opatření]. Vrácení či prominutí může podléhat zvláštním podmínkám." *(neoficiální překlad)*

11 Článek 14 nařízení č. 1430/79 upřesňuje, že ustanovení jeho článku 13 se rovněž použije v oblasti vrácení nebo prominutí vývozního cla.

12 Podle čl. 1 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1430/79 se „dovozním clem" rozumí „jak clo a poplatky s rovnocenným účinkem, tak zemědělské dávky a jiné dovozní poplatky zavedené v rámci společné zemědělské politiky nebo v rámci zvláštních úprav platných podle článku 235 Smlouvy, pro některé druhy zboží vzniklého zpracováním zemědělských výrobků".

13 Podle čl. 1 odst. 2 písm. b) téhož nařízení se „vývozními cly" rozumí „zemědělské dávky a jiné vývozní poplatky zavedené v rámci společné zemědělské politiky nebo v rámci zvláštních úprav platných, podle článku 235 Smlouvy, pro některé druhy zboží vzniklého zpracováním zemědělských výrobků".

14 Článek 4 nařízení Komise (EHS) č. 3799/86 ze dne 12. prosince 1986, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článkům 4a, 6a, 11a a 13 nařízení (EHS) č. 1430/79 (Úř. věst. L 352, s. 19), uvádí zvláštní případy, které vyplývají z okolností, jež nelze přičítat ani podvodnému jednání ani hrubé nedbalosti zúčastněné osoby ve smyslu čl. 13 odst. 1 nařízení č. 1430/79. Ostatní skutečnosti lze rovněž považovat za skutečnosti způsobující takové zvláštní případy na základě posouzení případ od případu v rámci řízení, kde je nezbytný zásah Komise.

## Skutečnosti předcházející sporu

15 Cosun, družstvo usazené v Nizozemsku, vyrábělo během hospodářských let 1991/1992 a 1992/1993 cukr C. Během roku 1993 prodalo několik zásilek cukru C různým smluvním partnerům za účelem jejich vývozu do Chorvatska, Slovinska a Maroka.

16 Smluvní partneři Cosun se, bez jeho vědomí, těmito operacemi dopustili podvodu spočívajícího zejména v neodpovídajícím orazítkování dokumentů T5 určených k prokázání, že zásilky cukru C řádně opustily území Společenství.

17 Vyšetřování jednání výše uvedených smluvních partnerů bylo zahájeno příslušnými nizozemskými orgány, které uvědomily Hoofdproductschap Akkerbouwproducten (dále jen „HPA"), orgán, který je v Nizozemsku příslušný pro použití právních předpisů v oblasti společné organizace trhů. Naproti tomu Cosun nebylo původně o tomto vyšetřování informováno.

18 Rozhodnutím ze dne 25. dubna 1994, změněným rozhodnutím ze dne 13. června 1994, HPA na základě článku 3 nařízení č. 2670/81 požádala Cosun o zaplacení poplatku 6 250 856,78 NLG (2 836 515,14 eur) z důvodu, že neprokázalo, že některé zásilky cukru C opustily území Společenství.

19 Jelikož HPA zamítla stížnost Cosun, Cosun podalo žalobu proti tomuto zamítavému rozhodnutí u College van Beroep voor het bedrijfsleven (Nizozemsko) a zároveň na základě článku 13 nařízení č. 1430/79 podalo u HPA žádost o prominutí požadovaného poplatku.

20 Co se zaprvé týče žaloby podané u College van Beroep voor het bedrijfsleven, tento soud položil rozhodnutím ze dne 9. června 2004 Soudnímu dvoru žádost o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se zejména platnosti základního nařízení a nařízení č. 2670/81. Rozsudkem z dnešního dne, Koninklijke Coöperatie Cosun (C-248/04, Sb. rozh. s. I-10211), Soudní dvůr odpověděl, že přezkum otázky položené v tomto ohledu neodhalil skutečnosti, jimiž by mohla být dotčena platnost těchto nařízení.

21 Co se zadruhé týče žádosti o prominutí požadovaného poplatku, nizozemské orgány ji předaly Komisi, která je příslušná k jejímu přezkoumání, spolu s kladným stanoviskem. Jelikož Komise sporným rozhodnutím prohlásila uvedenou žádost za nepřípustnou, Cosun podalo žalobu na neplatnost k Soudu.

**Napadený rozsudek**

22 Napadeným rozsudkem Soud zamítl žalobu žalobce.

23 Svým prvním žalobním důvodem žalobce tvrdil, že poplatek požadovaný na základě článku 3 nařízení č. 2670/81 je dovozním nebo vývozním clem ve smyslu čl. 1 odst. 2 písm. a) a b) a článku 13 nařízení č. 1430/79, takže jeho žádost o prominutí založená na posledně uvedeném článku měla být prohlášena za přípustnou.

24 V bodech 36 až 38 napadeného rozsudku Soud konstatoval, že požadovaný poplatek „formálně" neodpovídá žádné ze tří kategorií dovozních nebo vývozních poplatků vypočtených v čl. 1 odst. 2 písm. a) a b) nařízení č. 1430/79, neboť nepředstavuje ani clo ani poplatek s účinkem rovnocenným clu a není „striktně" zemědělskou dovozní nebo vývozní dávkou.

25 V bodech 40 až 46 napadeného rozsudku Soud odmítl argumenty žalobce, který tvrdil, že tento poplatek musí být považován za dovozní nebo vývozní clo, neboť sleduje stejné cíle jako clo, jeho výše je stanovena na základě dovozních dávek použitelných na cukr a slouží k tomu, že se na nevyvezený cukr nad rámec kvóty vztahují podobné podmínky jako na cukr dovezený ze třetích zemí.

26 Soud měl v podstatě za to, že poplatek dlužný na základě článku 3 nařízení č. 2670/81 nesleduje striktně stejné cíle jako dovozní dávky nebo vývozní náhrady stanovené v rámci SOT v odvětví cukru a že vzetí v úvahu dovozní dávky z cukru původem ze třetích zemí při stanovení tohoto poplatku slouží pouze jako základ pro výpočet tohoto poplatku, avšak v žádném případě nesměřuje k tomu, aby se na cukr dovezený ze třetích zemí a cukr C prodaný na vnitřním trhu vztahovaly podobné podmínky.

27 Soud dospěl v bodě 47 napadeného rozsudku k závěru, že poplatek požadovaný po žalobci nepředstavuje dovozní nebo vývozní clo ve smyslu článku 13 nařízení č. 1430/79, a že tedy Komise neporušila toto ustanovení tím, že žádost o prominutí prohlásila za nepřípustnou.

28 Svým druhým žalobním důvodem žalobce tvrdil, že ačkoliv poplatek, který je po něm požadován, nepředstavuje dovozní nebo vývozní clo ve smyslu nařízení č. 1430/79, Komise měla nicméně zkoumat žádost o prominutí v rámci článku 13

tohoto nařízení, který je obecným ustanovením o ekvitě, a že tím, že se omezila na odmítnutí žádosti jako nepřípustné, porušila zásady ekvity a rovnosti. Podpůrně žalobce tvrdil, že v případě, že se článek 13 nařízení č. 1430/79 nepoužije, Komise byla povinna přezkoumat žádost o prominutí, a to i mimo rámec tohoto nařízení, a že tím, že se omezila na prohlášení žádosti za nepřípustnou, porušila zásady ekvity, rovnosti a právní jistoty.

29 V bodech 57 a 58 napadeného rozsudku Soud odmítl argument vycházející z ekvity. Poté, co rozhodl, že ekvita neumožňuje odchýlit se od použití ustanovení právních předpisů Společenství mimo případy stanovené právní úpravou nebo za předpokladu, že právní úprava sama o sobě je prohlášena za neplatnou, a připomněl, že poplatek dlužný na základě článku 3 nařízení č. 2670/81 nespadá do působnosti článku 13 nařízení č. 1430/79, konstatoval, že právní úprava SOT v odvětví cukru stanoví, že tento poplatek není vybírán v situacích, jež jsou vnitrostátními úřady uznány za případy vyšší moci a učinil závěr, že ekvita nemůže odůvodnit rozšíření možnosti odchýlení se od výběru dotčeného poplatku mimo takový případ vyšší moci.

30 V bodech 59 a 61 téhož rozsudku Soud odmítl argument vycházející z porušení zásady rovnosti. Měl v podstatě za to, že výrobce cukru C a hospodářský subjekt podléhající dovoznímu nebo vývoznímu clu se v žádném případě nenacházejí v podobné situaci.

31 Konečně v bodech 62 a 63 uvedeného rozsudku Soud odmítl argument vycházející z porušení zásady právní jistoty, když měl v podstatě za to, že tato zásada je v projednávaném případě dodržena, jelikož povinnosti, které má dlužník poplatku stanoveného v článku 3 nařízení č. 2670/81, vyplývají z jasně definované právní situace umožňující hospodářskému subjektu rozpoznat uvedené povinnosti spojené s jeho činností.

## Kasační opravný prostředek

32 Ve svém opravném prostředku, na jehož podporu se dovolává čtyř důvodů opravného prostředku, navrhovatel navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zrušil napadený rozsudek;

— zrušil sporné rozhodnutí a podpůrně vrátil věc Soudu;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení vzniklých jak v řízení v prvním stupni, tak ve stadiu opravného prostředku.

33 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

— prohlásil druhý a čtvrtý důvod opravného prostředku za nepřípustný a ve zbývající části zamítl opravný prostředek jako neopodstatněný;

— podpůrně zamítl opravný prostředek jako neopodstatněný v plném rozsahu;

— uložil navrhovateli náhradu nákladů řízení.

*K prvnímu důvodu opravného prostředku*

Argumentace účastníků řízení

34 Svým prvním důvodem opravného prostředku navrhovatel uplatňuje, že se Soud tím, že měl v bodech 36 až 38 napadeného rozsudku za to, že poplatek dlužný na základě článku 3 nařízení č. 2670/81 není „formálně" zemědělskou dovozní nebo vývozní dávkou ve smyslu v čl. 1 odst. 2 písm. a) a b) nařízení č. 1430/79, dopustil nesprávného právního posouzení.

35 Navrhovatel ze zjištění v bodě 38 napadeného rozsudku, že poplatek, který je po něm požadován, „není striktně zemědělskou ‚dovozní nebo vývozní dávkou'", vyvozuje důkaz o tom, že Soud přijal striktní výklad pojmu „zemědělská dávka". Podle navrhovatele bylo přitom možné a žádoucí přijmout méně striktní výklad vzhledem k tomu, že uvedený poplatek je po něm požadován z důvodu, že nevyvezl zásilky cukru C.

36 Navrhovatel dodává, že Soud nesplnil svou povinnost uvést odůvodnění, jelikož neuvedl, proč nebyl vhodný méně striktní výklad.

37 Komise odpovídá, že Soud správně a s uvedením důvodů rozhodl, že poplatek dlužný na základě článku 3 nařízení č. 2670/81 nemůže být formálně považován za zemědělskou dovozní nebo vývozní dávku ve smyslu čl. 1 odst. 2 písm. a) a b) nařízení č. 1430/79. Popírá, že Soud přijal striktní výklad pojmu „zemědělská dovozní nebo vývozní dávka".

Závěry Soudního dvora

38 Jednak je třeba uvést, že navrhovatel nezpochybňuje závěr Soudu, podle kterého není poplatek dlužný na základě článku 3 nařízení č. 2670/81 dovozním nebo vývozním clem nebo poplatkem s rovnocenným účinkem.

39 Kromě toho Soud správně v bodě 38 napadeného rozsudku poukázal na to, že zemědělské dovozní nebo vývozní dávky a jiné dovozní nebo vývozní poplatky uvedené v čl. 1 odst. 2 písm. a) a b) nařízení č. 1430/79 jsou vybírány z důvodu skutečnosti, že zemědělské výrobky nebo některé druhy zboží vzniklé zpracováním zemědělských výrobků překračují vnější hranice Společenství.

40 Soud přitom nikterak nepřijal striktní výklad pojmu „zemědělské dovozní nebo vývozní dávky", avšak správně označil skutečnost, která dala vznik těmto poplatkům.

41 Je přitom nezbytné konstatovat, že poplatek dlužný na základě článku 3 nařízení č. 2670/81 není vybírán z důvodu překročení vnějších hranic Společenství určitým množstvím cukru C, ale naopak z toho důvodu, že uvedené množství nebylo vyvezeno ze Společenství nebo protože při jeho vývozu nebyly splněny podmínky a dodrženy lhůty stanovené nařízením č. 2670/81. Jak na to Soud v bodě 37 napadeného rozsudku správně poukázal, skutečností, která dala vznik výběru tohoto poplatku, je tedy neexistence důkazu ke stanovenému dni pro tento účel o vývozu množství cukru C ve stanovené lhůtě.

42 Zdá se tak, že, navzdory použití slova „formálně“ v bodě 36 napadeného rozsudku, se Soud neomezil na formální posouzení, ale jednak posoudil povahu zemědělských dávek a jednak poplatku dlužného na základě článku 3 nařízení č. 2670/81.

43 Soud se tedy ani nedopustil nesprávného právního posouzení ani neporušil povinnost uvést odůvodnění, když v uvedeném bodě napadeného rozsudku rozhodl, že poplatek požadovaný na žalobci neodpovídá žádné ze tří kategorií vypočtených v čl. 1 odst. 2 písm. a) a b) nařízení č. 1430/79.

44 První důvod opravného prostředku musí být zamítnut jako neopodstatněný.

*K druhému důvodu opravného prostředku*

Argumentace účastníků řízení

45 Svým druhým důvodem opravného prostředku navrhovatel tvrdí, že i kdyby poplatek dlužný na základě článku 3 nařízení č. 2670/81 „formálně“ nespadal do pojmu „dovozního nebo vývozního cla“ ve smyslu čl. 1 odst. 2 písm. a) a b) nařízení č. 1430/79, Soud se dopustil nesprávného právního posouzení tím, že v bodech 40 až 46 napadeného rozsudku odmítl jeho argumenty již shrnuté v bodě 25 tohoto rozsudku, podle kterých tento poplatek musí být nicméně považován za dovozní clo ve smyslu článku 13 posledně uvedeného nařízení.

46 Zaprvé Soud neprávem opominul konstatovat, že poplatek dlužný na základě článku 3 nařízení č. 2670/81, který směřuje v souladu s desátým bodem odůvodnění základního nařízení k obnovení tržních vztahů, které byly narušeny tím, že nebyl vyvezen cukr C, sleduje stejné cíle ochrany vnitřního trhu, stabilizace trhů a zabezpečení zásobování jako cla, a že s ním tudíž musí být zacházeno stejně.

47 Zadruhé ze třetího bodu odůvodnění nařízení Komise (EHS) č. 2645/70 ze dne 28. prosince 1970 o ustanoveních použitelných na množství cukru vyrobeného nad rámec nejvyšší kvóty (Úř. věst. L 283, s. 48), jakož i ze třetího bodu odůvodnění nařízení č. 2670/81, který ho nahradil, vyplývá, že zákonodárce Společenství považoval za „nezbytné", aby se na cukr C, který nebyl vyvezen, vztahovaly „podobné podmínky" jako na cukr dovezený ze třetích zemí, a za tímto účelem stanovit poplatek dlužný za cukr C prodaný na vnitřním trhu v maximální výši použitelné během období, které zahrnuje hospodářský rok, během něhož byl dotyčný cukr vyroben, a šest měsíců po tomto hospodářském roce, zvýšenou o paušální částku stanovenou na základě nákladů na odbyt cukru dovezeného ze třetích zemí.

48 Navrhovatel z toho vyvozuje, že v rozporu s tím, co Soud v bodech 45 a 46 napadeného rozsudku rozhodl, vzetí v úvahu dovozní dávky z cukru původem ze třetích zemí slouží nejen pro stanovení poplatku dlužného na základě článku 3 nařízení č. 2670/81, avšak vyjadřuje rovněž vůli zákonodárce Společenství, aby se na producenty cukru C vztahovaly podobné podmínky jako na dovozce cukru původem ze třetích zemí. Aby však tyto podmínky byly podobné, právní úprava Společenství týkající se cel, zejména článek 13 nařízení č. 1430/79, se musí použít na stanovení tohoto poplatku.

49 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr prohlásil druhý důvod opravného prostředku za nepřípustný z důvodu, že pouze opakuje argumenty již uplatněné před Soudem a které tento Soud odmítl.

50 Podpůrně Komise navrhuje, aby Soudní dvůr tento důvod opravného prostředku zamítl jako neopodstatněný.

51 Zaprvé konstatuje že Soud v bodech 44 a 45 napadeného rozsudku uvedl specifický účel poplatku dlužného na základě článku 3 nařízení č. 2670/81. Tento poplatek má především „odrazující povahu, jež má za cíl zajistit dodržování zákazu prodeje cukru C na vnitřním trhu". Soud tedy právem konstatoval, že tento účel je odlišný od cílů sledovaných dovozními dávkami a vývozními náhradami v rámci SOT v odvětví cukru, které Soud vymezil v bodech 42 a 43 uvedeného rozsudku.

52 Zadruhé se Soud oprávněně v bodech 44 až 46 napadeného rozsudku domníval, že způsob výpočtu poplatku dlužného na základě článku 3 nařízení č. 2670/81 z tohoto poplatku nečiní clo.

53 Na podporu svého opačného názoru se navrhovatel dovolává pouze bodu odůvodnění, který není právně závazný a jehož znění, ze kterého vyplývá, že odkaz na dávku z dovozu cukru původem ze třetích zemí vytváří pouze základ pro výpočet dotčeného poplatku, si kromě toho nesprávně vyložil.

Závěry Soudního dvora

54 Podle článku 225 ES, čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora a čl. 112 odst. 1 prvního pododstavce písm. c) jednacího řádu Soudního dvora musí opravný prostředek přesným způsobem uvádět kritizované části rozsudku, jehož zrušení se navrhovatel domáhá, jakož i právní argumenty, které specifickým způsobem tento

návrh podporují. Opravný prostředek, který vůbec neobsahuje argumentaci specificky směřující k označení vady spočívající v nesprávném právním posouzení, jíž byl napadený rozsudek postižen, a omezuje se na opakování nebo doslovné převzetí důvodů a argumentů, které již byly uplatněny před Soudem, tento požadavek nesplňuje (viz zejména rozsudky ze dne 4. července 2000, Bergaderm a Goupil v. Komise, C-352/98 P, Recueil, s. I-5291, body 34 a 35, jakož i ze dne 7. července 2005, Le Pen v. Parlament, C-208/03 P, Sb. rozh. s. I-6051, bod 39).

55 Oproti tomu, jestliže navrhovatel zpochybňuje výklad nebo použití práva Společenství Soudem, právní otázky přezkoumané v prvním stupni mohou být v rámci opravného prostředku znovu projednány. Jestliže by totiž navrhovatel nemohl tímto způsobem založit svůj opravný prostředek na žalobních důvodech a argumentech již použitých před Soudem, uvedené řízení by bylo zčásti zbaveno svého smyslu (viz zejména rozsudky ze dne 6. března 2003, Interporc v. Komise, C-41/00 P, Recueil, s. I-2125, bod 17, a výše uvedený Le Pen v. Parlament, bod 40).

56 Druhý důvod opravného prostředku přitom právě směřuje ke zpochybnění výkladu nařízení č. 1430/79 přijatého Soudem za účelem odmítnutí prvního žalobního důvodu v prvním stupni. Je tudíž třeba rozhodnout, že tento důvod opravného prostředku je přípustný.

57 Navrhovatel v podstatě uplatňuje, že jelikož měl zákonodárce Společenství v úmyslu postavit naroveň výrobce cukru C a dovozce cukru původem ze třetích zemí, vyplývá z toho, že na prvně uvedeného se vztahuje tentýž režim jako na druhého, včetně možnosti prominutí nebo vrácení z důvodů ekvity podle článku 13 nařízení č. 1430/79.

58 V tomto ohledu je namístě zaprvé poukázat na to, že SOT v odvětví cukru je v podstatě založena na cenovém režimu (který stanoví zejména stanovení základních

a intervenčních cen), režimu obchodu se třetími zeměmi (který obsahuje zejména výběr dávky při dovozu z uvedených zemí) a režimu kvót (který spočívá v přidělení výrobních kvót a stanovení podmínek prodeje cukru vyrobeného nad rámec kvóty).

59 Konečným účelem takto zavedených opatření je stabilizovat trh Společenství s cukrem, a tudíž zajistit zachování nezbytných záruk, pokud jde o zaměstnanost a životní úroveň výrobců ve Společenství, jakož i zabezpečení zásobování všech spotřebitelů cukrem.

60 Jejich bezprostřední cíle se však významně liší. Z pátého bodu odůvodnění základního nařízení tak vyplývá, že režim obchodu se třetími zeměmi směřuje k zamezení toho, aby se kolísání cen cukru na světovém trhu odrazilo na cenách uplatňovaných ve Společenství.

61 To zjevně není cílem režimu kvót. V tomto ohledu je namístě zdůraznit, že v rozporu s tím, co tvrdí navrhovatel, tento cíl není vyjádřen v desátém bodu odůvodnění základního nařízení, který směřuje k odůvodnění nezbytnosti opatření stanovených v článku 22 uvedeného nařízení.

62 Jak na to Soud správně poukázal v bodech 43 a 44 napadeného rozsudku, podle patnáctého bodu odůvodnění základního nařízení jsou výrobní kvóty prostředkem, který zaručuje výrobcům ceny Společenství a odbyt jejich výrobků. Kromě toho co se konkrétněji týče poplatku dlužného na základě článku 3 nařízení č. 2670/81, toto ustanovení má především odrazující povahu a směřuje k zajištění toho, aby byl respektován zákaz odbytu cukru C – vyrobeného nad rámec kvóty – na vnitřním trhu.

63 Soud tedy v bodech 41 až 44 napadeného rozsudku správně konstatoval, že dávky při dovozu cukru ze třetích zemí a poplatek dlužný na základě článku 3 nařízení č. 2670/81 za cukr C prodaný na vnitřním trhu nesledují stejné cíle.

64 Zadruhé z třetího bodu odůvodnění nařízení č. 2645/70, ani ze třetího bodu odůvodnění nařízení č. 2670/81 – formulovaných v podstatě stejně – nevyplývá, že zákonodárce Společenství měl v úmyslu, aby dovozce cukru původem ze třetích zemí a výrobce cukru C prodaného na vnitřním trhu měli stejné postavení.

65 Z těchto bodů odůvodnění, jakož i z článku 3 nařízení č. 2670/81 totiž jasně plyne, že odkaz na cukr dovezený ze třetích zemí se omezuje na způsob výpočtu poplatku stanoveného v uvedeném článku. Toto ustanovení by nemohlo dosáhnout svého bezprostředního cíle, kterým je zajistit respektování zákazu odbytu cukru C na vnitřním trhu, jestliže by bylo hospodářsky výhodnější získat cukr C na vnitřním trhu než dovézt cukr ze třetích zemí. Naproti tomu uvedené body odůvodnění a článek žádným způsobem nezmiňují postavení dovozců cukru a výrobců cukru C.

66 Co se týče okolnosti, že dávka při dovozu cukru ze třetích zemí slouží jako základ pro výpočet poplatku vybíraného na základě článku 3 nařízení č. 2670/81, tato skutečnost nemůže odůvodnit jejich postavení naroveň, jelikož odůvodnění pro tento způsob výpočtu spočívá v zajištění toho, aby uvedený poplatek měl odrazující povahu, jak to bylo zdůrazněno v předchozím bodě tohoto rozsudku.

67 Ani z cíle sledovaného poplatkem dlužným na základě článku 3 nařízení č. 2670/81, ani ze způsobu výpočtu a podmínek vybírání tohoto poplatku, tak jak jsou stanoveny ve třetím bodu odůvodnění nařízení č. 2645/70 a č. 2670/81 a uvedeném článku 3, nevyplývá, že zákonodárce Společenství měl v úmyslu postavit naroveň výrobce cukru C prodaného na vnitřním trhu a dovozce cukru.

68 Za těchto okolností se Soud nedopustil žádného nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že žalobce nebyl oprávněn na základě článku 13 nařízení č. 1430/79 požadovat prominutí poplatku, který po něm byl požadován. Druhý důvod opravného prostředku je tudíž třeba zamítnout.

*K třetímu důvodu opravného prostředku*

Argumentace účastníků řízení

69 První částí třetího důvodu opravného prostředku navrhovatel tvrdí, že v rámci přezkumu druhého žalobního důvodu v prvním stupni Soud překročil rámec sporu, tak jak byl definován žalobou.

70 Uvádí, že tímto žalobním důvodem v prvním stupni pouze uplatnil, že Komise tím, že ve sporném rozhodnutí prohlásila, že žádost o prominutí je v rámci nařízení č. 1430/79 nepřípustná, porušila zásady rovnosti a ekvity. Naproti tomu nenavrhoval, aby Soud přezkoumal platnost nařízení č. 2670/81.

71 Soud však v bodech 58 až 62 napadeného rozsudku implicitně provedl přezkum platnosti uvedeného nařízení s ohledem na obecné právní zásady. Přitom překročil rámec sporu, tak jak byl definován písemnostmi navrhovatele, a porušil tak základní zásadu řízení, podle které žaloba vymezuje rozsah sporu.

72 Druhou částí třetího důvodu opravného prostředku navrhovatel tvrdí, že Soud odmítl přezkoumat třetí žalobní důvod v prvním stupni, kterým tvrdil, že i kdyby se článek 13 nařízení č. 1430/79 nepoužil, Komise měla povinnost přezkoumat žádost o prominutí mimo rámec uvedeného nařízení na základě zásad ekvity, rovnosti a právní jistoty.

73 Co se týče první části třetího důvodu opravného prostředku, Komise uplatňuje, že z bodů 58 až 62 napadeného rozsudku nikterak nevyplývá, že Soud přezkoumal platnost nařízení č. 2670/81.

74 Co se týče druhé části uvedeného důvodu, Komise zdůrazňuje, že výtky, které navrhovatel kvalifikuje jako „druhý" a „třetí" žalobní důvod v prvním stupni, byly společně přezkoumány Soudem v bodech 57 až 62 napadeného rozsudku v rámci druhého žalobního důvodu v prvním stupni.

Závěry Soudního dvora

75 Třetí důvod opravného prostředku vychází z nesprávného výkladu napadeného rozsudku.

76 Co se týče druhé části tohoto důvodu, postačuje konstatovat, že výtky, které navrhovatel kvalifikuje jako druhý a třetí žalobní důvod v prvním stupni, byly Soudem považovány za dvě části téhož důvodu – který je kvalifikoval jako druhý žalobní důvod v prvním stupni – uplatněné první jako hlavní návrh a druhá podpůrně a že Soud přezkoumal společně tyto dvě části v bodech 56 až 63 napadeného rozsudku.

77 Soud tedy odpověděl na výtky, které navrhovatel kvalifikuje jako třetí žalobní důvod v prvním stupni.

78 Co se týče první části třetího důvodu opravného prostředku, je namístě zdůraznit, že druhou částí, podpůrnou ve vztahu k druhému žalobnímu důvodu v prvním stupni, shrnutou v bodě 53 napadeného rozsudku, navrhovatel uplatnil, že za předpokladu, že by se článek 13 nařízení č. 1430/79 nepoužil, Komise byla na základě zásad ekvity, rovnosti a právní jistoty povinna přezkoumat žádost o prominutí mimo rámec uvedeného nařízení. Touto částí navrhovatel zejména tvrdil, že článek 3 nařízení č. 2670/81 měl být vyložen a použit při dodržení obecných právních zásad.

79 Za účelem odpovědi na tento argument Soud poté, co rozhodl, že s výjimkou případů vyšší moci nařízení č. 2670/81 nestanoví možnost prominutí nebo vrácení poplatku stanoveného v jeho článku 3, správně přezkoumal, zda neexistence této možnosti představuje porušení zásad rovnosti a právní jistoty, jakož i tvrzené zásady ekvity, dovolávaných navrhovatelem.

80 Přesně přitom odpověděl na argumenty navrhovatele, aniž by překročil rámec sporu, který mu byl předložen.

81 Je tudíž třeba zamítnout třetí důvod opravného prostředku jako neopodstatněný.

*K čtvrtému důvodu opravného prostředku*

Argumentace účastníků řízení

82 Svým čtvrtým důvodem opravného prostředku navrhovatel podpůrně uplatňuje, za předpokladu, že by ostatní důvody opravného prostředku byly zamítnuty, že se Soud dopustil nesprávného právního posouzení tím, že zamítl jeho žalobní důvod v prvním stupni založený na zásadách ekvity, rovnosti a právní jistoty.

83 Zaprvé názor Soudu v bodě 60 napadeného rozsudku, že výrobce cukru C a hospodářský subjekt povinný k dovoznímu nebo vývoznímu clu se nenacházejí v podobné situaci, je nesprávný.

84 Jednak totiž z třetího bodu odůvodnění nařízení č. 2670/81, jakož i z článku 26 základního nařízení a článku 3 nařízení č. 2670/81 vyplývá, že cukr C, jehož vývoz nemohl být prokázán ve stanovených lhůtách, získává postavení výrobku dovezeného ze třetích zemí. Jednak jak dovozní clo ze zboží původem z těchto zemí, tak poplatek dlužný na základě článku 3 nařízení č. 2670/81 představují vlastní zdroje Společenství, které vznikají z dovozu původem z uvedených zemí.

85 Zadruhé situace navrhovatele je ve velké míře srovnatelná se situací De Haan Beheer BV dotčené rozsudkem ze dne 7. září 1999, De Haan (C-61/98, Recueil, s. I-5003), ve kterém Soudní dvůr rozhodl, že podnik v situaci De Haan Beheer BV se může dovolávat článku 13 nařízení č. 1430/79 za účelem získání prominutí cla.

86 Kdyby Soud, jak to měl učinit, přezkoumal, zda rozdílné zacházení mezi jednak podnikem jako De Haan Beheer BV a jednak navrhovatelem porušuje ekvitu, je diskriminační a odporuje zásadě právní jistoty, musel by konstatovat, že je tomu tak.

87 Zatřetí Soud neprávem ponechal bez povšimnutí rozdílné zacházení mezi navrhovatelem a ostatními výrobci cukru C. Tito posledně uvedení si mohou na základě článků 26 a 27 základního nařízení vybrat buď cukr C vyvézt, nebo ho celý nebo zčásti převézt do dalšího hospodářského roku. Naproti tomu z důvodu nečinnosti nizozemských orgánů navrhovatel nemohl učinit tuto volbu, když mu byl sdělen spáchaný podvod.

88 Co se týče tohoto posledně uvedeného argumentu, navrhovatel uplatňuje, že se porušení zásady ekvity již dovolával před Soudem. Uvedený argument tudíž není novým nepřípustným důvodem opravného prostředku, avšak je novým argumentem oprávněně dovolávaným v rámci již uplatněného důvodu.

89 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr prohlásil čtvrtý důvod opravného prostředku za nepřípustný.

90 Co se týče argumentu vycházejícího z rozdílného zacházení mezi navrhovatelem a ostatními výrobci cukru C, jedná se o novou výtku, ke které se Soud nemohl vyslovit, a která je tedy nepřípustná podle ustanovení článku 118 a čl. 42 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora, ve vzájemném spojení.

91 Ve zbývající části se čtvrtý důvod opravného prostředku omezuje na opakování týchž argumentů, které byly uvedeny v řízení v prvním stupni, a nesplňuje tudíž požadavky odůvodnění vyplývající z čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora a čl. 112 odst. 1 prvního pododstavce písm. c) jednacího řádu Soudního dvora.

92 Podpůrně Komise navrhuje, aby Soudní dvůr zamítl tento důvod opravného prostředku jako neopodstatněný.

93 Soud správně v bodech 44 až 46 a v bodech 60 a 61 napadeného rozsudku rozhodl, že jednak cukr C, který nebyl vyvezen a cukr dovezený ze třetích zemí a jednak výrobce cukru C a hospodářský subjekt podléhající dovoznímu nebo vývoznímu clu se nenacházejí v podobné situaci, co se týče jejich zacházení podle práva Společenství. To je důvod, proč dále nepřezkoumával argument navrhovatele založený na výše uvedeném rozsudku De Haan.

94 Argumenty dovolávané navrhovatelem nemohou prokázat, že Soud porušil právo Společenství, když měl za to, že zásady rovnosti a právní jistoty, jakož i tvrzená zásada ekvity nebrání tomu, aby Komise prohlásila žádost o prominutí cla za nepřípustnou.

Závěry Soudního dvora

— K přípustnosti

95 V rozsahu, v němž je Soudu vytýkáno, že porušil zásadu rovnosti tím, že ponechal bez povšimnutí rozdílné zacházení mezi navrhovatelem a ostatními výrobci cukru C, musí být čtvrtý důvod opravného prostředku prohlášen za nepřípustný.

96 Podle ustálené judikatury totiž umožnit účastníku řízení, aby vznesl žalobní důvod, který nevznesl u Soudu, poprvé až před Soudním dvorem, znamená umožnit mu, aby předložil Soudnímu dvoru, jehož pravomoc ve věci opravného prostředku je omezena, spor v širším rozsahu než spor, který projednával Soud. V rámci opravného prostředku je tedy příslušnost Soudního dvora omezena na posouzení právního řešení žalobních důvodů projednávaných u Soudu prvního stupně (viz zejména rozsudky ze dne 11. listopadu 2004, Ramondín a další v. Komise, C-186/02 P a C-188/02 P, Sb. rozh. s. I-10653, bod 60).

97 Jestliže přitom navrhovatel uplatnil v řízení v prvním stupni, že sporné rozhodnutí porušuje zásadu rovnosti, zpochybňoval pouze rozdílné zacházení, jehož byl předmětem ve vztahu k dovozcům cukru původem ze třetích zemí, o kterých tvrdil, že se nacházejí ve stejné situaci jako on.

98 Soud tedy nemusel přezkoumávat, zda nemožnost poskytnout prominutí nebo vrácení poplatku požadovaného po navrhovateli představuje diskriminaci ve vztahu k ostatním výrobcům cukru C.

99 Ve zbývající části musí být čtvrtý důvod opravného prostředku, který v podstatě směřuje ke zpochybnění výkladu zásady rovnosti přijatého Soudem za účelem zamítnutí druhého žalobního důvodu v prvním stupni, prohlášen za přípustný z důvodů uvedených v bodech 54 a 55 tohoto rozsudku.

— K opodstatněnosti

100 Zaprvé Soud se nedopustil žádného nesprávného právního posouzení, když v bodě 60 napadeného rozsudku konstatoval, že výrobce cukru C a hospodářský subjekt povinný k dovoznímu nebo vývoznímu clu se nenacházejí v podobné situaci.

101 Argument navrhovatele vycházející z třetího bodu odůvodnění a článku 3 nařízení č. 2670/81 byl již odmítnut v rámci přezkumu druhého důvodu opravného prostředku. Co se týče článku 26 základního nařízení, z jeho znění nelze vyvodit vůli zákonodárce Společenství přiznat cukru C prodanému na vnitřním trhu postavení výrobku dovezeného ze třetích zemí a postavit naroveň výrobce cukru C a dovozce cukru, jelikož tento článek se pouze omezuje na stanovení zákazu odbytu cukru C na vnitřním trhu.

102 Co se týče argumentu vycházejícího z toho, že jak dovozní clo, tak i poplatek dlužný na základě článku 3 nařízení č. 2670/81 jsou součástí vlastních zdrojů Společenství, nemůže prokázat, že dovozci cukru původem ze třetích zemí a výrobci cukru C jsou v podobné situaci. Vlastní zdroje Společenství se totiž skládají z příjmů, které se velmi liší svou povahou a spadají do režimů, které jsou rovněž různé (viz například příjmy z daně z přidané hodnoty).

103 Zadruhé jelikož Soud konstatoval, že v každém případě výrobce cukru C – jako je navrhovatel – a hospodářský subjekt povinný k dovoznímu nebo vývoznímu clu – jako je De Haan Beheer BV dotčená ve výše uvedeném rozsudku De Haan – se nenacházejí v podobné situaci, právně dostačujícím způsobem odmítl argument navrhovatele vycházející z tohoto rozsudku.

104 Čtvrtý důvod opravného prostředku je tudíž třeba zamítnout jako zčásti nepřípustný a zčásti neopodstatněný.

105 Jelikož navrhovatel neměl úspěch v žádném důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba kasační opravný prostředek zamítnout.

**K nákladům řízení**

106 Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu použitelného na řízení o kasačním opravném prostředku podle článku 118 téhož řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a navrhovatel neměl ve věci úspěch, je namístě posledně uvedenému uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

**1) Kasační opravný prostředek se zamítá.**

**2) Koninklijke Coöperatie Cosun UA se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Podpisy.